

LIBRARY OF LEGAL
PROCEEDINGS
253/4

NGÔ-THUY-LÂN
kể truyện

ALI-BABA VÀ BÓN MU'O'I TEN TRỘM

(Thiên phương da đàm)

Tranh của Trịnh-hữu-Ngọc

SÁCH HOA-XUAN

THANG-TIEN PHAT HANH

5 XU

16° 1/2 inch x 10 1/2 inch
68
CA 15

NÓI DẦU CAU TRUYỆN

Ngày xưa, ở bên Á-Đông, có một ông vua trẻ đẹp trai nhưng hung ác một cách lạ thường. Ông ta đã lấy nhiều vợ, nhưng người vợ nào cũng chỉ được ba hôm là ông sai người giết chết. Đến nỗi sau không ai dám lấy ông ta nữa.

Nhưng một hôm có một người đàn bà trẻ tới triều cam đoan xin chịu hiến mình vào cung hầu vua. Các quan khen phục cái can đảm ấy nhưng ai cũng tiếc thương một đời sinh đẹp. Đến ngày thứ ba họ đã đợi lệnh vua sai bịt mắt người đàn bà xấu số đưa ra pháp trường. Nhưng không thấy gì cả; ngày đến lại ngày đi... người đàn bà kia vẫn còn được sống yên trong nội. Rồi đột nhiên vua cho bãi cái lệ dã man kia đi và tôn người cung phi ấy lên làm hoàng-hậu. Ai cũng lấy làm lạ, sau hỏi ra mới biết, đêm đêm vào hầu vua người đàn bà đã xin kể vua nghe nhiều câu truyện. Câu truyện nào, cứ về gần sáng, cũng là đến lúc hồi hộp vui thích nhất. Vua muốn để đêm sau nghe nốt lại cho hoãn cái giờ hành hình. Liên miên như thế mãi, nhà vua dần tỉnh ngộ, không nỡ giết người đàn bà có trí thông minh ấy.

Hoa Xuân xin kể anh em nghe một vài câu truyện đã làm ham mê và cảm hóa được ông vua tàn bạo kia.

DEPT. LEGAL
INDOCHINE
N° 2314

TRUYỆN ALI-BABA VÀ 40 TÊN TRÔM

Trong một thành phố nước Ba-Tur (Perse), ngày xưa có hai anh em, anh tên là Cassim và em là Ali-Baba. Bố mẹ chết đi để lại một ít của, anh em đem chia đều cho nhau, tưởng thế thì hai người phải có bằng nhau, nhưng số phận lại soay thế khác.

Cassim lấy một người vợ giàu, Ali-Baba một người vợ nghèo. Anh sống nhàn hạ như một ông hoàng, còn em làm lưng khó nhọc mới được miếng ăn. Ngày ngày em đi dẫn củi, chất lên ba con ngựa đem về bán ở phố. Một hôm Ali-Baba đang ở trong rừng, bỗng nhìn thấy ở trên đường đằng xa một đám bụi mù đang tiến thẳng về phía hắn. Nhìn kỹ lại, hắn thấy rõ một toán người đi ngựa chạy nước đại đến.

Ali-Baba sợ hãi tự bảo : « Thôi chắc là những quân trộm cướp rồi ».

Nhanh như cắt, hắn đem giấu ngựa đi rồi trèo lên một cái cây nấp rình xem. Cái cây ấy lại ở ngay dưới chân một tảng đá to. Đến gần tảng đá, những người kia đều xuống ngựa và mỗi người xách một va ly không biết đựng gì nhưng ra dáng nặng lắm, nên Ali-Baba tưởng chắc nó đều đầy vàng.

Người đầu đoàn đến gần tảng đá nói giống giặc rõ ràng :

— Vùng ời, mở ra !

Ngạc nhiên Ali-Baba thấy một cái cửa bí mật mở trên tảng đá, và tất cả bọn ăn trộm đi vào. Sau vài phút bọn họ ra, người đầu đoàn nói :

— Vùng ời, đóng lại !

Ngay lúc bấy giờ tấm cửa lại khép vào, trên tảng đá không còn một giấu vết gì nữa.

Sau khi bọn ăn trộm đã phóng ngựa đi xa, Ali-Baba ở trên cây xuống và đến gần tảng đá hắn cũng nói :

— Vùng ời, mở ra !

Cũng như bọn trước, cái cửa bí mật từ từ mở để lộ ra một cái hang rộng chứa đầy những hàng hoá quý giá, những túi vàng và bạc chồng chất lên nhau. Đắp nên cái núi của ấy chắc đã mất nhiều năm khó nhọc. Ali-Baba trợn lấy sáu túi nhón đầy vàng, chất lên lưng ngựa và đem phủ lá lên trên để giấu những con mắt hay dòm dò. Đoạn hắn kêu to :

— Vùng ời, đóng lại !

Cánh cửa khép ngay vào, phiến đá lại y nguyên như cũ.

Ali-Baba về nhà. Vợ hắn thấy những túi vàng, ngờ chồng đi ăn trộm, thét ngay lên :

— Trời ơi! Anh đã khờ sở lắm ư mà phải...

Ali Baba vội ngắt lời :

— Im đi, em! đừng làm vang lên thế: anh không phải là kẻ trộm cắp, họa chăng có là anh đã ăn trộm của những phường ăn trộm.

Và đem chuyện cái hang nói cho vợ nghe.

Vợ lấy làm thích lắm, muốn đếm từng đồng một tất cả chỗ vàng mà Ali-Baba đã đem rốc ra trên sàn nhà. Ali-Baba mới bảo :

— Em chớ khờn tí nào cả : em định làm gì? Đến bao giờ em mới đếm hết chỗ vàng này? Để anh đi đào một cái hố rồi chôn nó xuống đấy.

Vợ đáp :

— Ít ra chúng ta cũng cần nên biết chừng xem có độ bao nhiêu, để em sang mượn cái đấu ở bên anh cả, rồi trong lúc em đóng anh đi đào hố.

Vợ sang ngay nhà anh rể. Cassim đi vắng, nàng bèn nói với chị dâu hỏi mượn cái đấu. Chị dâu bảo :

— Thím đợi đây một tí, tôi vào lấy đưa thím.

Nhưng tò mò muốn biết xem em đóng hạt gì, người chị đem bôi ngay một ít mỡ dưới đấu chắc nó sẽ dính vào đấy vài hạt.

Vợ Ali Baba trở về và sau khi đã đóng vàng xong, nàng đem trả đấu nhưng không để ý đến một đồng vàng đã dính ở dưới tròn.

— Ra Ali-Baba giàu quá đến nỗi không đếm vàng mà phải đem đóng à!

Cassim về nhà biết chuyện lấy làm ghen tức lắm, bèn chạy ngay sang nhà em, bảo :

— Chú giấu tôi làm gì ? Nhà tôi đã biết cả chú có nhiều vàng đến không sao đếm xuể nữa. Chú nói mau cho tôi biết chú lấy ở đâu ra ?

Ali Laba thấy cơ sự đã có người biết, bèn nói hết chuyện cho anh nghe, lại dạy anh cả câu thần chú và dặn anh đừng nói cho một ai hay.

Lòng chứa chan hi vọng, Cassim trở về nhà lấy mười hai con lừa, ra đi tìm cái hang em vừa bảo. Đến gần tảng đá hắc buộc lừa ở ngoài, rồi nói : « Vùng ơi, mở ra ! » thì thấy tấm cửa kín mở ngay. Vào trong hang rồi hắc cẩn thận đọc câu thần chú cho cửa đóng lại.

Vốn biền-lận và thích của cải, Cassim sung sướng không biết đề đâu cho hết khi trông thấy kho vàng của bọn ăn trộm. Hắc trợn lấy hai mươi bốn túi vàng to nhất và kéo lôi ra đến cửa. Rồi quên mất câu thần chú, hắc nói :

— Mạch nha ơi ! mở ra !

Nhưng cửa vẫn thấy đóng. Vùng là một thứ hạt lạ bên nước Ba-Tur, và Cassim lại tưởng nói mạch nha ra cũng được. Sau anh chàng kể cả nhiều tên hạt khác, mà cửa vẫn không mở.

Ngay lúc ấy bọn ăn trộm đi ngựa đến. Người đầu đàn, sau khi nói : « Vùng ơi, mở ra » đi vào hang thì thấy Cassim đứng ở giữa những túi vàng anh ta sắp sửa mang đi.

Thấy nơi hang bí-mật của mình bị khám phá, bọn cướp lấy làm tức giận lắm, xô đến giết chết Cassim, chặt thây ra làm bốn mảnh

Thấy những túi vàng... (tr. 3)

đem để ở gần cửa phía trong hang để khúg khiếp những kẻ nào còn giám táo gan đến lấy của cái của chúng.

Vợ Cassim lấy làm lo sợ khi thấy gòi đã tới mà chồng vẫn chưa về. Nàng bèn sang nhà Ali Baba nói voi em đi thăm xem chồng nàng ra sao. Mới tang tảng sáng hôm sau, Ali Baba đã giắt ba con ngựa ra đi và đến thẳng ngay hang những thằng ăn trộm.

— Vùg oi mở ra!

Cửa mở, Ali Baba vào, thì than ôi! nỗi lo sợ của chàng đã đúng sự thực.

Anh mình bất ngờ

phải bọn ăn trộm bắt gập đã bị chém ra làm mấy mảnh. Ali Baba nhặt lấy những mảnh ấy gói ghém kỹ càng rồi đặt lên hai con ngựa. Trên lưng con ngựa đen nhỏ thứ ba chàng còn để thêm hai túi vàng nữa.

Đoạn Ali Baba theo con đường về phố, đến gõ cửa nhà Cassim thì thấy Morgiane ra mở cửa. Morgiane là một người nô bộc khéo léo và khôn ngoan khá nhất trong bọn đầy tớ gái của anh chàng. Ali Baba biết người như thế, mới gọi ra một chỗ, bảo thầm rằng :

-- Morgiane ạ, chủ con đã bị bọn ăn trộm giết chết và chém ra làm mấy mảnh, nhưng con phải cẩn thận đừng để cho ai biết. Con nghĩ lấy một cách nào để chôn thầy con như một người chết bình thường.

Rồi chàng vào trong nhà báo tin buồn cho chị dâu biết và an ủi rằng :

— Chị đừng nên buồn quá : hai vợ chồng tôi sẽ sang ở bên này cho vui, chị em cùng hưởng chung phần của cải ấy. Chị chỉ nên giấu sao cho đừng có người nào biết sự bí mật này của mình.

Cởi bỏ những mảnh sắc Cassim ra ngoài xong, chị em đi báo tin với lân bang rằng chồng và anh mình vừa mới mất một cách bất ngờ đêm trước.

Còn Morgiane đi tìm một người thợ khâu giầy đã già ở cách đấy cũng khá xa và bảo ông ta đem những vật cần dùng để khâu đến. Nàng nói :

— Công việc của ông cần phải giữ kín : để tôi bị mất ông mà dẫn đến nhà chủ tôi.

Trước lão thợ giày còn từ chối, nhưng đến khi Morgiane dúi một đồng tiền vàng vào tay thì thuận ngay để cho bịt mắt và dẫn đến nhà Cassim. Tới nơi Morgiane bảo lão khâu những mảnh sác của chủ lại, và lão khâu khéo đến nỗi người ta không nhìn thấy những đường nối nữa. Xong rồi nàng lại bịt mắt lão và đưa về nhà.

Tưởng rằng dùng cách ấy thì giữ được việc bí mật, vợ chồng Ali Baba sang ở bên nhà chị.

Nhưng khi bọn ăn trộm về hang thấy mất sác và mất thêm hai túi vàng nữa tức thì nổi giận đồng thanh kêu :

— Có một người ngoài biết việc bí mật của chúng ta. Chúng chầy ta phải tìm cho ra người ấy là ai.

Cả bọn đồng ý cho một anh giả dạng đi ra phố để cố biết lấy tên người mà bọn chúng đã bắt gặp ở trong hang và có người đã đem được sác đi. Xong rồi thì dễ biết ai đã mang những mảnh sác đi và lấy vàng của chúng.

Sự ngẫu nhiên giúp ngay cho anh ăn trộm. Sáng hôm sau, khi anh ta vào trong phố thì chỉ thấy có một hàng mở cửa và lại chính là hàng của lão khâu giày đã khâu sác Cassim. Anh trộm nói :

— Chào ông, ông bắt đầu làm hàng sớm thế: có tuổi như ông, tôi không chắc rằng m^{ai} sáng ngày mà ông cũng nhìn rõ được.

Lão thợ giày giả nhời :

— Mắt tôi còn sáng lắm. Ấy chẳng lâu lai gì mới hôm qua tôi vừa khâu xong sác một người bị chém làm mấy mảnh, kỹ đến nỗi không ai trông thấy đường nối nữa.

Anh trộm vội hỏi :

— Một người chết ! Ai thế vậy ?

Lão thợ giày đáp :

— Nếu tôi muốn nói cho ông biết tôi cũng chẳng làm thế nào mà nói được, vì họ đã bịt mắt tôi mà dẫn đến nhà lại đưa tôi về đây cũng bằng cách ấy.

Nhưng anh trộm đã để một đồng tiền vàng vào tay lão khâu giày và năn nỉ lão cố chỉ cho cái nhà ấy. Anh ta bảo :

— Tôi bịt mắt ông, rồi chúng ta cùng đi theo con đường mà hôm qua người ta đã đưa ông đi. Nếu ông chỉ được nhà cho tôi, ông sẽ có một đồng tiền vàng nữa.

Sau lão khâu giày ưng thuận ; lão để cho anh trộm bịt mắt và đưa đi.

Khi cả hai người đã đến trước nhà Cassim thì lão dừng lại. Lão nói :

— Nếu tôi nhớ đúng, thì có lẽ ở đây.

Trước khi tháo khăn cho ông già, anh trộm móc túi lấy một viên phấn đánh dấu trên cửa để sau cho dễ nhận. Đoạn anh ta theo đường trở về rừng, chắc chắn sẽ được anh em trọng đãi.

Một lúc sau, Morgiane mang một hũ nước ở máy về ; mắt nàng chẳng bỏ qua một vật gì nhìn ngay thấy dấu anh trộm đánh ở trên cửa. Nàng tự bảo rằng :

— Cái này nghĩa là gì ? Có ai muốn làm hại chủ mình chẳng ?

Và tức thì nàng lấy phấn đi đánh cũng cái dấu ấy tất cả mọi nhà trong phố.

Còn bọn ăn trộm lấy làm hả dạ khi biết tin rằng người anh em mình đã tìm ra nhà người bị chúng chém làm mấy mảnh, và ngay đêm ấy cả bọn cùng lên phố để báo thù những người ở cái nhà cửa có đánh dấu trắng. Nhưng khi anh trộm đã dắt cả bọn đến thì họ trông thấy cửa nhà cũng có dấu ấy cả : không có thể biết nhà nào là nhà họ đang muốn tìm ? Người đầu đoàn giận lắm nói rằng :

— Đồ ngu ! đấy tài mày đấy ? Đồ chết dẫm ! Thôi lại đến tao đi tìm cái thằng ăn cướp ấy ở đâu cho.

Ngày hôm sau, người đầu đoàn tra hình đến tìm lão khâu giày, lão lại đi với hắn cho đến nhà Cassim. Nhưng lần này thì người đầu đoàn không lần thẩn đánh dấu nhà bằng phấn nữa. Hắn nhìn nhận kỹ càng để không thể nhầm được nữa rồi đi sắp sửa truyện đêm ấy. Trước hết hắn đi mua hai mươi con la và ba mươi chín cái vại để đựng dầu. Một cái vại có đầy dầu, còn mỗi vại không có một anh trộm nấp ở trong ; đoàn người đầu đoàn chắt vại lên la và theo đường vào phố.

Đến trước cửa nhà mà hắn đã nhận kỹ, người đầu đoàn thấy Ali Baba ăn cơm chiều xong đang đứng hóng mát ngoài cửa.

Hắn chào rồi nói :

— Thưa ông tôi là một người lái buôn dầu ở xa đến. Xin ông cho tôi trọ ở nhà ông đêm nay và ông cho phép tôi để những vại dầu này trong sân.

Ali-Baba vồn vã đáp :

— Được mời ông vào đây. Vì phong tục Ba-tư khuyên dân nên trọng đãi khách lạ xin trọ.

Rồi chàng sai mở cửa cho la vào trong sân và bảo Morgiane sắp sửa cơm khách.

Người đầu đoàn bọn ăn trộm đã dặn thủ hạ trước rằng hắn sẽ ném một hòn cuội vào trong sân khi nào đến lúc cho cả bọn đều bật tung nắp ra và đến tiếp ứng hắn. Nên bọn họ ngồi yên trong vại chăm chú đợi hiệu.

Trong lúc ấy Morgiane sẵn sóc làm cơm ; nhưng nàng đương nong bếp thì đèn tắt. Nhà hết cả dầu. Làm thế nào bây giờ ? Nàng nghĩ : « Minh có thể lấy một ít ở trong vại để ngoài sân kia. » Cầm cái hũ đựng dầu nàng ra sân. Khi đến gần một vại đầu, nàng nghe thấy tiếng thì thầm :

— Đến lúc chưa ? Nàng nhanh trí vội đáp :

— Chưa, nhưng cũng sắp tới rồi.

Đến gần vại bên cạnh đấy, nàng cũng nghe thấy câu hỏi ấy ; và cứ thế cho đến vại cuối cùng có đầy dầu. Cũng câu hỏi ấy nàng đều giả nhời như thế. Nàng tự nghĩ :

« Chà, anh lái dầu này khá quá ! họ định tâm đến cướp và sát hại chủ mình đây. »

Lập tức nàng rót dầu ở cái vại cuối vào đầy một cái nồi to và để lên bếp đun. Khi dầu đã sôi nàng đem đổ vào mỗi vại một ít đủ làm cho chết những anh trộm nắp ở trong.

Cho nên khi người đầu đoàn ném hòn cuội ra sân, không một anh trộm nào ra, và khi hắn xuống nhìn vào các vại thì thấy thủ hạ đều chết cả. Đau lòng không xong việc, hắn chốn thẳng.

Sáng ngày ra, Morgiane đưa chủ ra sân và chỉ vào rẫy vại, Ali Baba nhìn vào cái đầu, kinh hãi giật lùi lại khi thấy một người ở trong. Nhưng Morgiane vội nói hết cả câu truyện cho chủ nghe và họ chủ biết rằng bọn trộm đã chết cả.

Nàng cầm một con dao ra mua... (tr. 113)

Ali Baba vui mừng vô hạn khi hiểu biết cái nạn mình vừa thoát khỏi.

Khi ấy người đầu đoàn đã trở về hang nhưng anh ta thấy sự hiu quạnh quanh mình mà ghê sợ không ở yên đấy được nữa. Vả lại anh ta càng thấy muốn báo thù Ali Baba nên mới nghĩ lập một mưu khác. Hắn giả dạng làm một người lái buôn và mở một ngôi hàng ngay trước cửa hàng của con trai Ali Baba.

Người lái buôn vừa giàu lại vừa tử tế nên chẳng bao lâu con gái Ali Baba đã làm quen với hắn và mời cả hắn đến ăn cơm ở nhà bố để càng tỏ mình tôn trọng hắn.

Người lái buôn giả đến, nhưng vừa đến hắn đã nói ngay với Ali Baba :

— Dầu lòng tôi vui sướng được ngồi hầu cơm ông nhưng tôi nghĩ nên từ chối trước còn hơn. Tôi đã có lời thề không ăn một thức gì mà trong có muối cả : ông thử nghĩ xem cách cử chỉ của tôi ngồi cùng mâm với ông còn ra sao.

Ali Baba đáp :

— Không hề gì ; để tôi bảo đầy tớ không được cho muối vào những món dọn để ông soi.

Khi Morgiane được lệnh nàng lấy làm lạ lắm và khi mang đồ ăn lên nàng để ý nhìn người khách không ăn muối ấy.

Nàng hải hùng khi nhận ra rằng khách là người đầu đoàn bọn ăn trộm và thấy hắn có dấu một con dao dưới lần áo. Nàng nghĩ rằng :

« Ta cũng chả lấy gì làm lạ rằng thằng đều ấy không ăn muối với người nó định giết. » (1)

1) Tục của người Ba-Tur chắc !

Nàng đi mặc ngay quần áo làm một vũ nữ và sau bữa cơm, nàng cầm một con dao ra múa ở trước mặt Ali Baba và khách.

Nàng múa khéo đến nỗi ai cũng phải khen; người lái giả lấy một đồng tiền vàng ném cho nàng vào cái trống mà nàng cầm một tay dang trước mặt hẳn. Ngay lúc bấy giờ thuận tay kia nàng chém hẳn một nhát dao vào giữa ngực.

Ali-Baba kêu lên :

— Con khốn nạn, mày làm gì thế? ông khách của tao !

Morgiane trả lời :

— Con đã cứu ông khỏi chết, ông hãy nhìn đây.

Vạch áo người lái buôn, nàng chỉ cho hai bố con Ali-Baba con dao hẳn giấu trong người và bảo hẳn là ai.

Ali-Baba cảm động nói :

— Morgiane ạ, con thật đáng tấm lòng tin yêu của ta.

Về sau Ali Baba còn ở nhà lâu không dám trở lại nơi hang kỳ quái ấy, nhưng được một năm chàng lại đến và thấy cửa vẫn y nguyên từ ngày bọn ăn trộm qua đời. Thôi từ giờ chàng không còn lo sợ gì nữa. Thành ra Ali Baba trở nên giàu có hơn hết cả mọi người trong nước vì cái cửa kín bao giờ cũng mở ra khi chàng đọc câu thần chú :

— Vùng ời, mở ra !

TRUYỀN CON NGỰA THẦN

Tết năm mới ở nước Ba-Tur là một ngày hội to nhất trong một năm. Vua vui vẻ ngự xem trong mấy tiếng đồng hồ những trò vui vĩ đại mà dân chúng đã tập riêng hầu ngài. Đến chiều, các quan sắp sửa lui về thì một người Ấn Độ đến, giắt một con ngựa mà hẳn muốn dâng vua coi. Không phải con ngựa thật, nhưng là một con ngựa giả làm khéo đến nỗi người ta tưởng nó sống thật.

Người Ấn Độ phủ phục trước ngài vua tâu :

— Tâu bệ hạ, cúi xin bệ hạ để mắt đến cái kỳ quan này. Tất cả những trò mà Ngài ngự đã xem hôm nay cũng không sánh được với con ngựa của kẻ ngu dân này. Khi kẻ ngu dân này cười lên nó, muốn theo đường mây đến một nơi nào ở trên trái đất này nó cũng đưa tới được trong khoảnh khắc.

Vua nước Ba Tư tính ưa những điều thần bí, chăm chú nhìn con ngựa rồi truyền :

— Ta chẳng thấy cái gì lạ ở con ngựa của nhà ngươi cả. Nhưng ngươi thử cho chúng ta xem nó có những thuật gì.

Và chỉ một ngọn núi xa, vua truyền cho người Ấn Độ đi lấy một cành cọ mọc ở chân núi ấy.

Người Ấn Độ nhảy lên ngựa, soay một cái chốt ở cổ con ngựa và bay lên nhanh như một cái chớp, lên cao đến nỗi trong khoảnh khắc không còn ai trông thấy rõ nữa. Chưa đầy một khắc hẳn đã trở về và đệ cành cọ dưới chân vua.

Vua truyền :

— Ngươi nói đúng lắm : con ngựa thần của nhà ngươi thật là một vật mà ta chưa từng thấy có cái gì lạ lùng hơn nữa. Ta sẵn lòng mua nó lắm. Ngươi định lấy bao nhiêu ?

Người Ấn Độ lắc đầu thưa :

— Tâu Bệ hạ, con ngựa này không thể bán theo giá tiền được, người ta chỉ có thể đổi nó lấy một vật quý ngang như nó. Ngu dân xin để nó hầu Bệ hạ nếu Ngài thuận gả công chúa cho ngu dân làm vợ.

Nghe rút lời ấy, Hoàng-Tử vội đứng ngay giây:

— Thưa vua cha, chắc không bao giờ Ngài nghĩ thuận ưng cho một điều yêu cầu như thế.

Vua đáp :

— Con ạ, dầu đến giá nào ta cũng muốn có con ngựa lạ ấy. Nhưng trước khi ngã giá ra sao ta muốn con thử ngựa xem để bảo cho ta biết ý con.

Người Ấn-Độ đã nghe thấy cả, vui lòng thuận để hoàng-tử thử ngựa và chỉ để ngài biết phải làm thế nào cho ngựa bay. Nhưng hoàng-tử vừa lên yên

xong thì không đợi người Ấn-Độ giận điều gì, chàng vẫn luôn cái chốt chàng vừa trông thấy hần vắn lúc nãy. Ngay lúc ấy, con ngựa đưa hoàng-tử lên nhanh như một cái tên.

Người Ấn-Độ bỗng kêu lên :

— Thôi chết rồi ! ông Hoàng đi mà không biết cách về. Nếu ngài tìm không thấy cái chốt thứ hai, thì chẳng bao giờ được con ngựa ấy.

Nhà vua nghe nói lấy làm sợ hãi vì chẳng còn ai nom thấy ông Hoàng đâu nữa rồi. Ngài quay lại mắng người Ấn-Độ :

— Đồ khốn nạn ! Tao sẽ mang giam mày vào ngục, và con tao có mệnh hệ nào thì đầu mày cũng chẳng còn.

Trong lúc ấy, hoàng-tử đi trên không như bay, chẳng bao lâu đã đến những tầng mây, và không trông thấy đất nữa. Cuộc đi chơi phiếm ấy hoàng-tử lấy làm mãn nguyện lắm, vì từ xưa đến nay chưa từng có lần nào đi chơi thích như lần này. Nhưng sau hoàng-tử mới nghĩ đến đường về. Hoàng-tử soay đi soay lại nhiều lần cái chốt, nhưng vô ích, con ngựa cứ đem chàng lên mãi nhanh đều như trước.

Mặt trời đã lặn : biết làm thế nào ? Hoàng-tử thấy lo sợ ; tĩnh tâm lại, và xem xét kỹ cổ ngựa chàng thấy một cái chốt khác, bé hơn cái trước ở cạnh ngay tai bên phải. Hoàng-tử vắn ngay cái chốt ấy, và thấy mình từ từ xuống, lượn theo một đường vòng rộng.

Vì bóng tối đã bao phủ hết mặt đất, hoàng-tử đành bỏ lỏng cương ngựa, tự hỏi không biết nó đổ ở nơi nào : một chốn có người ở, một con sông hay nơi bề rộng.

Sau ngựa dừng lại. Hoàng-tử xuống yên, và thấy mình ở trên sân gác một toà lâu đài có một đường bao lơn bằng đá hoa. Xem sét kỹ gác sân trong bóng tối, hoàng-tử gấp ngay cái thang ở dưới gác lên, cửa còn để hé mở.

Hoàng-tử đẩy cửa đi xuống, đến một cái buồng rộng đèn đuốc sáng choang, có những người đầy tớ da đen nằm ngay trước cửa vào một cái buồng khác.

Hoàng tử dón đến đến gần cái cửa ấy, sợ đánh thức những người gác giậy, và ần sẽ một cánh thò đầu nhìn vào trong.

Một cái buồng lộng lẫy hiện ra, đầy ánh sáng của hàng nghìn bó đuốc và đầy những đầy tớ gái nằm ngủ. Ở giữa bọn ấy, trên một cái sập bông một bà công chúa đẹp tuyệt trần, — Hoàng tử chưa từng được ngắm ai đẹp hơn, — nằm nghỉ.

Trông thấy sắc đẹp lộng lẫy, hoàng tử nín thở, sẽ sàng đến gần công chúa, quì hai gối xuống và nhẹ nhàng đụng đến bàn tay. Công chúa thở giải, mở mắt ra, và sắp sửa kêu lên một tiếng thì hoàng tử ra hiệu xin công chúa đừng lên tiếng và đừng sợ hãi gì cả.

Hoàng tử nói :

— Thừa công chúa, tôi là con vua Ba-Tur, gặp nạn đến cầu công chúa che chở cho.

Công chúa lại chính là con vua nước Bengale, một mình về nghỉ mát trong toà lâu đài riêng ở nơi quê này. Công chúa từ tốn đáp:

— Hoàng tử cứ yên tâm.

Đoạn công chúa đánh thức các con hầu giậy sai đi dọn cơm và sắp sửa một nơi buồng riêng cho khách nghỉ.

Trên mặt cái sập . (tr. 17)

Công chúa nói :

— Tôi muốn biết hoàng tử đến đây bằng cách nào lắm, nhưng trước hết xin để hoàng tử soi com xong và nghỉ ngơi đã.

Từ xưa đến nay, công chúa chưa từng thấy một người nào có duyên và trững trạc như ông hoàng tử lạ này. Cũng muốn làm dáng một chút, công chúa liền vào mặc bộ áo thật đẹp, điểm mái tóc những ngọc châu quý giá. Khi được trông thấy công chúa ăn mặc như thế, hoàng tử càng thấy đẹp bội phần và thấy yêu công chúa hết sức. Nhưng khi hoàng tử đã kể hết câu chuyện của mình, công chúa thở giải nghĩ đến lúc hoàng tử phải chia tay về triều vua cha.

— Xin công chúa đừng phiền muộn, tôi sẽ trở lại đây có đủ lễ một ông hoàng để cầu hôn công chúa với vua cha.

Công chúa bèn giữ hoàng tử ở lại chơi vài ngày rồi những cuộc vui và những buổi săn liên tiếp nhau không ngớt.

Nhưng sau lòng mong mỏi về nước càng thấy mạnh, hoàng tử định đi ngay tức khắc.

— Công chúa ạ, nếu chúng ta không thể rời nhau được, công chúa có ưng cùng về với tôi trên con ngựa thần không ? Về tới Ba-tư chúng ta sẽ làm lễ cưới, rồi lại trở về thăm vua cha nàng.

Hai người cùng cưỡi lên con ngựa thần. Khi đã vòng tay giữ ngang lưng công chúa, hoàng tử mới soay cái chốt, con ngựa đưa hai người lên trên không. Sau hai giờ bay trên mặt đất và trên mặt bể, hoàng tử nhận thấy kinh đô nhà vua. Chàng liền soay cái chốt nỏ và lái ngựa cho đổ xuống trong một tòa lâu đài riêng ở ngoài thành, để công chúa ở đấy và về báo tin cho vua cha.

Nhưng khi hoàng tử về tới triều, chàng thấy ai cũng mặc áo tang và tất cả chuông trong thành phố kêu vang những tiếng buồn rầu rĩ.

Hoàng tử mới hỏi một người lính canh :

— Tại sao mọi người đều buồn thế ?

Người lính nhìn ra hoàng tử vội kêu lên :

— Hoàng tử đây rồi, hoàng tử đã về đây rồi !

Và tin mừng ấy lan rất chóng khắp thành phố : bỏ giọng rầu rĩ, các chuông đều đưa lên những tiếng vang trong trời vui vẻ.

Nhà vua trông thấy hoàng tử vội ôm choàng lấy nói :

— Con tôi! Ta đã tưởng không được nhìn thấy con nữa và ngày đêm đang khóc con.

Hoàng tử liền đem ngay truyện mình kể cho vua nghe và tại sao công chúa nước Bengale đang đợi mình ở nơi lâu đài riêng ngoài thành.

Nhà vua nói :

— Cho người đón ngay nàng về đây, ta muốn làm lễ cưới nàng cho con ngay hôm nay.

Đoạn vua truyền cho đưa người Ấn độ ở trong ngục ra và tha cho hấn đi với con ngựa.

Người Ấn độ đã chắc chắn thế nào cũng bị chém đầu, lấy làm lạ quá khi hấn được người ta thả ra cho đi với con ngựa thần của mình. Hấn mới hỏi thăm xem hoàng tử ra sao, và khi hấn biết công chúa đang đợi người đón ở nơi lâu đài riêng hấn định tâm thi hành một kế độc.

Hấn liền cưới con ngựa thần, đến tòa lâu đài trước những người khâm mạng vua.

Hấn bảo những con đòi :

— Lên trình với công chúa rằng hoàng tử Ba tư sai tôi đến đây mời công chúa lên ngựa để tôi đưa về triều.

Công chúa nghe tin, vui mừng và chỉ trong một chốc đã sửa soạn ra đi với sứ giả.

Nhưng than ôi ! khi người Ấn Độ đã soay cái chốt và khi con ngựa thần đã bay lên trời, nàng thấy mình càng xa nước Ba Tư và xa ông hoàng yêu của mình.

Tất cả những lời van lơn và dọa nạt của nàng đều vô ích. Người Ấn Độ điềm đăm còn bảo rằng nàng sẽ là vợ hấn.

Trong lúc ấy hoàng tử và bọn quan hầu tới nơi

mới hay rằng người Ấn Độ đã đến trước và mang nàng công chúa đi rồi.

Hoàng tử lấy làm đau đớn lắm, nhưng vẫn không chịu bỏ chút hi vọng lại được gặp nàng. Chàng liền trá hình làm một người thầy tu đi tìm công chúa.

Trong lúc ấy con ngựa thần đã bay được mấy trăm dặm. Người Ấn Độ thấy đói, mới cho ngựa xuống một cái rừng gần kinh đô nước Cachemire.

Ở đấy hắn đi kiếm những hoa quả về đưa công chúa ăn cho đỡ đói.

Khi đã ăn xong, công chúa thấy người thanh thoi và lòng thêm can đảm; nghe tiếng ngựa phi nước đại đằng xa nàng vội kêu cầu cứu.

Bọn người đi ngựa nghe tiếng chạy đến. Nàng liền trình bày vẫn tắt nàng là ai và tại sao người Ấn độ bắt ép cướp nàng đi. Người đầu đoàn bọn đi ngựa chính là vua xứ Cachemire, liền sai quân hầu đem chém đầu người Ấn Độ. Còn công chúa, vua để nàng ngồi lên sau lưng ngựa mình và đưa về cung.

Công chúa tưởng hết các cơn phiền muộn, nhưng nàng lầm. Vua mới nhìn thấy nàng đã định tâm lấy làm vợ và truyền ngay cho dân gian ăn mừng ngày cưới của mình.

Công chúa van lơn xin cho đưa về Ba Tư nhưng vô ích. Vua xứ ấy không nghe và định ngay ngày cưới. Khi công chúa đã biết không làm thế nào cho nhà vua đổi ý được, nàng bèn nghĩ kế giả điên. Từ đấy nàng bắt đầu nói huyền thuyên nhảm nhí và giả làm ra dáng điên rồ: nàng giả khéo đến nỗi ngày cưới phải hoãn lại và tất cả những thầy thuốc trong triều đều được gọi vào chữa cho nàng.

Nhưng mỗi khi ông thầy thuốc nào đến gần công

Vận cái chốt và bay lên trên không... (tr. 24)

chúa là nàng giả cách lên cơn vung phá huyên thuyên đến nỗi ông kia cũng không giám bắt mạch nữa. Cho nên chả một ông thầy thuốc nào biết nàng giả cách cả.

Nhà vua lo lắng lắm sai người đi khắp mọi nơi tìm thầy thuốc hay ; nhưng không ai chữa được công chúa cả.

Trong khi ấy, hoàng tử Ba Tư đã qua mấy nước để tìm nàng công chúa. Sau chàng đến một thành phố lớn ở Ấn Độ chỉ thấy thiên hạ đồn vang rằng có một công chúa nước Bengale hóa điên ngay hôm sắp sửa lấy vua. Hoàng tử liền mặc bộ áo thầy thuốc vào châu vua nói chàng chữa khỏi được công chúa.

Vua vui vẻ tiếp người thầy thuốc mới ấy và dắt ngay đến buồng nàng công chúa đương ngồi buồn dầu khóc lóc một mình.

Hoàng tử nói :

— Tâu Bệ hạ, Ngài thứ lỗi cho, nhưng trừ tôi, không ai được vào trong phòng ; nếu không thì bệnh không tài nào chữa được.

Vua để mặc cho ông thầy thuốc giả ấy vào. Hoàng tử mới đến gần công chúa, dịu dàng cầm lấy tay nàng nói :

— Công chúa ơi, nàng có nhận được tôi không ?

Khi công chúa nghe thấy cái giọng thân yêu ấy, nàng vui sướng không nói được nên lời.

Hoàng tử nói :

— Trước hết chúng ta phải nghĩ đến cách chốn thoát nơi này đã. Nàng có biết con ngựa thần bây giờ đâu không ?

— Em không biết, nhưng theo như lời em đã kể cho nhà vua, em tưởng hẳn cho giữ cẩn thận lắm.

— Nếu như thế ta cần phải nói cho nhà vua tin

rằng em đã gần khỏi hẳn rồi. Em trang sức cho lòng lấy vào rồi chiều nay ngồi hầu cơm hẳn đi. Anh sẽ liệu thu xếp cả mọi việc.

Nhà vua vui mừng thấy công chúa đã khá hơn trước nhiều, và sự vui mừng càng gấp bội khi nghe người thầy thuốc nói ngày mai sẽ chữa cho nàng khỏi hẳn được. Hoàng tử nói:

— Tâu Bệ hạ, công chúa đã bị hơi hương con ngựa thần. Nếu Bệ hạ đem con ngựa ấy ra một khoảng đất rộng để công chúa cưỡi lên, tôi sẽ làm át cái mãnh lực ấy đi bằng những khói thơm tôi sắp chế. Nên để cho dân gian đến xem và để công chúa trang điểm cho thật lòng lấy với tất cả những đồ trang sức quý giá.

Ngày mai, con ngựa thần đã được đem ra một khoảng đất rộng, thiên hạ chạy đến xúm đông xúm đỏ. Khi công chúa đã lên yên, người thầy thuốc giả kia liền để ở trung quanh con ngựa bốn cái lò lửa con và vút vào mỗi cái một ít hương có mùi thơm lạ. Khi cả bốn lò đều tỏa những làn khói đầy bao bọc công chúa, hoàng tử liền nhảy lên lưng ngựa sau nàng, vịn cái chốt và bay lên trên không. Nhưng khi đi qua mặt vua, Hoàng tử kêu với rằng:

— Nhà vua ơi ! khi người muốn lấy bà công chúa nào, người nên hỏi xem người ta có bằng lòng không đã.

Thế là Hoàng tử Ba Tư cứu được công chúa và ngay ngày hôm ấy đưa nàng về kinh đô nước Ba Tư làm lễ cưới thật linh đình.

Còn con ngựa thần, không ai biết rồi sau nó ra sao.

GIẢI TRÍ

Ô chữ thang gác

1 + + +
 2 + + +
 3 + + +
 4 + + +
 5 + + +

Thay những chấm
 bên đây bằng những
 tiếng có vần « an »
 đằng sau cho hợp
 với lời giải này :

- 1 — Không có tội mà phải phạt.
- 2 — Người trên cho kẻ dưới.
- 3 — Ngăn hai người cãi nhau
- 4 — Vỡ đám
- 5 — Can đảm

Một số nhân của 7

Tìm một con số chia với

- 2 còn 1
- 3 còn 2
- 4 còn 3
- 5 còn 4
- 6 còn 5

Và chia với 7 vừa chẵn.

Giải nhờ ký trước

Ô chữ		Lịch sử
T	1 — T (tê viết tắt)	
P H U	2 — Phủ	Tô-Đinh
T H O A T	3 — Thoát	
U A N	4 — Uẩn (Lý-công)	
T	5 — T	

Ra ngày 21 Septembre 1939

Quyển thứ 16 : Lòng Trẻ

Anh em học sinh ham đọc và biết tronton sách,

Ông bà muốn tìm sách có ích cho các con đọc đều mua

SÁCH HOA XUÂN

Loại sách hồng của tuổi trẻ.

Đã có bán

- Quyển thứ 1 — Một đêm trong rừng thẳm
- Quyển thứ 2 — Cậu bé làng Ủng
- Quyển thứ 3 — Sóng gió
- Quyển thứ 4 — Hộp sữa đồ
- Quyển thứ 5 — Gan trắng sỉ
- Quyển thứ 6 — Cô bé quay tơ
- Quyển thứ 7 — Mồ côi
- Quyển thứ 8 — Chuyện con thỏ
- Quyển thứ 9 — Mỗi tử thù
- Quyển thứ 10 — Vui chơi ca múa
- Quyển thứ 11 — Thầy cai Tò-lăng-dít
- Quyển thứ 12 — Lam sơn hợp mặt
- Quyển thứ 13 — Ba con chim
- Quyển thứ 14 — Cái sắc biến hình
- Quyển thứ 15 — Ali - Baba

GIÁ MUA SÁCH HOA XUÂN:

Một quyển 0\$05 (ở xa gửi thêm 0\$03 tiền cước)

Mua một lúc 10 quyển chỉ phải trả có 0\$50. Một năm 52 quyển : 2\$50

Ở xa viết thư về :

M. le Directeur du Hưởng đạo Thăng Tiên
14, Rue du Blockhaus Nord — Hanoi